

jeg er bleven noget overrasket ved tilfældigvis i Løbet af Dagen i Dag at have læst, at den ærede sidste Taler for 2 Aar siden ganske delte mine Anskuelser. Jeg skal ikke bede om Tilladelse til at oplæse Noget af Rigsdags-tidenden; jeg har gjenemgaaet den, og jeg skal tillade mig kortelig at give et lille Reser- rat af, hvad det ærede Medlem den Gang yt- trede. Han gik først ud fra, at han ikke ubetinget afviste Spørgsmaalet om en Ned- gang i Indtægter uden Kompensation, og han gik derpaa over til at tale om Toldloven af 4de Juli 1863, som han selvfølgelig stil- drede som fast og varig, hvorom der ingen Tvivl kan være. Men han gik ogsaa videre og sagde, at saa var der en Lov om Krigs- staltolden af 5te August 1864, og om denne siger han videre, at den hører vel ikke for- melt op uden videre, fordi Krigsomskostnin- gerne ere betalte, men det forekommer ham dog, at der i selve dens Overtskrift om „Krigsskat“ ligger en Henviisning til en Be- grendning af dens Gyldighed, og at det er en extraordinær, midlertidig Lov — jeg beder de Herrer lægge Mærke til, at det ærede Medlem selv den Gang har karakteriseret den som en midlertidig Lov — hvis Formaal er at bidrage til Dækning af de extraordinære Udgifter, og det Dieblis, hvor dette Formaal er naaet, bliver der Spørgsmaal om dens Ophævelse, og man kan ikke uden videre tage Loven til Indtægt og indordne den lige med de andre faste Stattelove, som ere regelmæs- sige, vedvarende Love; thi det er ikke stem- mende med den Karakter, som den fra først af havde. Saaledes udtalte det ærede Med- lem sig den Gang. Vi vare altsaa paa dette Punkt fuldstændig enige for 2 Aar siden, og jeg kan kun beklage, at vi ikke ere det i Dag. Jeg forstaa ikke, hvorledes den ærede Taler nu er kommen affurat til den modsatte An- skuelse og netop har brugt omtrent de samme Udtryk som jeg. Man kunde næsten fristes til at gjøre mig den Vebreidelse, at jeg havde gjort mig skyldig i et Plagiat af hans Ord i 1882, men det er virkelig ikke Tilfældet; thi jeg havde ikke den Være at være Medlem af Landstinget den Gang, og jeg fulgte ikke Rigsdagstidenden saa nøie, at jeg har lagt Mærke dertil. Jeg har ikke læst det før netop i Dag, saa jeg har dog villet fri mig for den Bestyld- ning, at jeg skulde have gjort et Plagiat. Han gaar da videre og siger, at denne Krigsstaltold deles sig i 2 Dele, den ene handler om Krigstolden paa Vareindsjælf, og den anden paa Brændevinsvæsenet. Hvad det Første angaar, siger han, at der kunde han, naar han overhovedet kunde gaa ind paa, at der skulde være en Medsættelse, vel

gaa ind paa, at den blev hævet, derimod vilde han holde fuldstændig fast paa Brændevins- afgiften. Det var affurat det Samme, som jeg ogsaa sagde, saa paa det Punkt vare vi altsaa fuldstændig i Harmoni, og jeg beklager endnu en Gang, at vi ikke ogsaa kunne være det denne Gang. Jeg tror saaledes virkelig, at hvad dette Spørgsmaal angaar, har jeg ikke været saa forfærdelig urimelig. Naar jeg har udhævet, hvad jeg nu har sagt, er det navnlig be- grundet i den meget stærke Maade, hvorpaa det ærede Medlem optraadte i Gaar, ligesom lidt affeierende, som om enhver anden Anskuelse var fuldstændig ubegrundet, og jeg tror dog, at naar det ærede Medlem for 2 Aar siden udtalte sig saaledes, maa han have havt sine Grunde for at gjøre det. Hvilke Grunde han nu senere har havt til at forandre sin Opfattelse, veed jeg ikke, det maa jeg over- lade til ham selv. At han siden i samme Foredrag har udtalt sig tvivlende, om han overhovedet kunde gaa ind paa en Nedgang eller ei, kommer naturligvis ikke dette spe- cielle Spørgsmaal ved; det er den anden Side af Sagen. Jeg skal hermed slutte og som sagt anbefale, at man vedtager det Un- dringsforslag, der er stillet.

Madten: Ja, det er ogsaa i Anledning af de Bemærkninger, det 4de ærede Medlem for Kjøbenhavn (Mazén) har udtalt, at jeg gjerne vilde sige et Par Ord. Han har jo under disse Dages Forhandlinger med Styrke gjort gjældende, at Krigsstaltolden ikke havde nogen midlertidig Karakter. Han har ogsaa i Aften sagt, at Folkethingets Forlangende i § 2 om, at Krigsskatten paa Brænderidriften og Vareindsjælfen hæves fra 1ste April 1885, er aldeles vilkaarlig, der er ingen Grund dertil, og han finder det usforsvarligt. Han har under disse Dages Forhandlinger for at bevise dette gjort en Sammenligning mellem Krigsskatterne for 1850 og 51 og den Krigs- skat, som vi fik ved Lov af 5te August 1864. Det forekommer mig, at denne Sammenlig- ning slet ikke beviser hans Paaastand. Vel er der nogen Forskjel paa Lovene fra den første Krig og Lovene fra den sidste Krig, den For- skjel nemlig, at Lovene fra den første Krig gjaldt, den ene for Aaret 1850 og den anden for Aaret 1851, hvorimod der i Lovene fra sidste Krig ikke er fastsat nogen bestemt Tid, hvorfor den skal gjælde. Den gjælder altsaa, indtil den ophæves ved en ny Lov. Den Forskjel er der ganske vist, men da Kjernen i Lovene baade fra den første og sidste Krig er den samme, nemlig den, at de ere foranledigede ved Krigens Førelse, foranledigede ved